

dommens farlighed. Denne forenkling skal ses i sammenhæng med forslagets principielle ligestilling af alle husdyrsygdomme, jf. bemærkningerne til § 2.

Til stk. 1

Bestemmelsen tænkes anvendt i situationer, hvor et eller flere af de hensyn, som loven skal tilgodese, jf. bemærkningerne til § 1, tilsiger, at den gennemføres bekæmpelse af en husdyrsygdom. Bestemmelsen giver ministeren adgang til at udstede konkrete påbud, men den vil også skulle danne grundlag for generelle regler om bekæmpelsesforanstaltninger, jf. herved Landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 355 af 21. juni 1973 om ondartede smitsomme sygdomme hos svin. Foranstaltningerne tænkes anvendt i en udbrudssituation eller i en situation, hvor der er en begrundet mistanke om udbrud, og er især rettet mod sygdomme nævnt i bilag 2, gruppe I. Overfor sygdomme nævnt i bilag 2, gruppe II, vil foranstaltningerne især blive anvendt som led i regionale eller landsdækkende bekæmpelseskampagner. Sådanne kampagner, der iværksættes i et samarbejde mellem de veterinære myndigheder og landbrugets organisationer, tager sigte på en systematisk bekæmpelse af en konkret sygdom med henblik på at få den pågældende sygdom udryddet.

Til stk. 2 og 3

Bestemmelserne angiver, hvilke foranstaltninger, der kan blive tale om at anvende i de konkrete situationer, jf. f.eks. Landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 355 af 21. juni 1973 om ondartede smitsomme sygdomme hos svin.

Muligheden for at kræve ejendomme, områder m.v. afspærret, kan indebære, at adgang til og fra den pågældende lokalitet hindres. I den gældende lovgivning – lov nr. 188 af 1. maj 1923 om tillæg til 1920-loven – har landbrugsministeren hjemmel til at forbyde dans og forlystelser af lignende art på den pågældende egn. Nærværende bestemmelse, jf. ordene »afspærring af områder«, anses at indeholde en tilsvarende hjemmel, men denne anvendelse af bestemmelsen vil dog kun være aktuel i særlige tilfælde, f.eks. hvis en alvorlig, smitsom husdyrsygdom er ved at komme ud af kontrol.

Bestemmelserne indebærer, at der som led i en bekæmpelse af en sygdom, der er optaget på bilag 2, kan iværksættes nedslagning af dyr, som er konstateret ramt eller som kan mistænkes for at være ramt af en af de pågældende sygdomme. Nedslagning kan endvidere efter bestemmelsen ske, hvor det er nødvendigt for at diagnosticere en sygdom,

jf. § 6. Nedslagning vil normalt kun komme på tale i forbindelse med de i bilag 2, gruppe I, nævnte sygdomme.

Det vil bero på et veterinærfagligt skøn, hvornår et dyr kan mistænkes for at være ramt af en sygdom. F.eks. vil et dyr kunne kræves nedslået, hvis det udviser relevante symptomer, uden at det dog med sikkerhed kan afgøres, om det lider af den pågældende sygdom. Det samme vil være tilfældet, hvor der har været kontakt mellem en rask og en sygdomsramt besætning, således at der er stor sandsynlighed for, at den raske besætning er blevet smittet.

Endvidere vil der f.eks. kunne iværksættes bekæmpelse af ræve i områder, hvor der er mistanke om rabies hos ræve, jf. § 9 i Landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 460 af 8. september 1977 om bekæmpelse af rabies. Se også § 33, pkt. d, i lov om jagt og vildtforvaltning, jfr. lovbekendtgørelse nr. 57 af 11. februar 1983.

Ved vurderingen af, om nedslagning skal iværksættes, vil der blive lagt vægt på, om effektiv bekæmpelse skønnes at kunne finde sted på andre måder, f.eks. ved isolation af angrebne dyr. Ved vurderingen vil der endvidere blive lagt vægt på, om nedslagning er nødvendig for at beskytte mennesker mod smitte eller for at bevare en dyrebestand. Herudover kan andre væsentlige samfundsmæssige hensyn nødvendiggøre øjeblikkelig nedslagning, f.eks. eksportmæssige hensyn.

Bestemmelsen forpligter ikke ministeren til at iværksætte nedslagning, hvis et af ovennævnte hensyn taler for det, men åbner alene en mulighed for ministeren til at påbyde nedslagning. Ved vurderingen af, om nedslagning skal foretages, vil der blive foretaget en afvejning af ovennævnte hensyn over for de omkostninger, der er forbundet med nedslagning af de angrebne dyr. En sådan afvejning vil kunne føre til, at man i stedet vælger at kontrollere eller bekæmpe sygdommen på andre måder, f.eks. ved vaccination. Om erstatning ved nedslagning henvises til § 29.

Til kapitel 4

Til § 8

Den foreslåede bestemmelse tænkes bl.a. anvendt til at forbyde dyrehold i områder, hvor der kan være særlig fare for smitteoverførsel eller, hvor der kan være risiko for radioaktiv forurening, kviksølv- eller blyforurening og lignende. Endvidere kan bestemmelsen anvendes til at forbyde bestemte dyrearter i dyreparker, hvor der er publikumsadgang, og derfor smitterisiko.